

Тернопільський національний економічний університет

Кафедра економічної теорії

Міждисциплінарна курсова робота

з

«Економічної теорії»

на тему:

**«Аналіз залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України:
теорія і практика»**

Студентки 2 курсу ЕПП-22 групи

напряму підготовки «Економіки та управління»

Оскалюк М.С.

Керівник: кандидат економічних наук, Чирак І.М.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка: ECTS _____

Члени комісії _____

Тернопіль 2016

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. Суть та види іноземних інвестицій і їх вплив на розвиток національної економіки.....	5
РОЗДІЛ 2. Аналіз та специфіка залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України.....	12
РОЗДІЛ 3. Шляхи активізації залучення прямих іноземних інвестицій у національну економіку.....	26
ВИСНОВКИ.....	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	34

ВСТУП

Актуальність роботи пов'язана з тим, що у наш час економіка країни не може розвиватись належним чином без залучення іноземних інвестицій. Саме вони є запорукою системного розвитку матеріально-технічної бази, стимулювання конкуренції на ринку, підвищення рівня життя у країні тощо. Тому дослідження проблем залучення іноземних інвестицій в економіку України є актуальною теоретичною і прикладною проблемою.

Серед головних особливостей інтенсифікації процесів глобалізації, інтернаціоналізації та транснаціоналізації системи міжнародних фінансів на початку третього тисячоліття є постійне зростання обсягів прямих іноземних інвестицій (ПІІ), поява нових якісних характеристик їхнього руху. В сучасних умовах ПІІ відіграють важливу роль в економіці будь-якої держави.

Метою курсової роботи є з'ясування сучасного стану залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України, опрацювання проблемних аспектів в процесі їх освоєння, розгляд теорії і практики та використання в контексті розбудови національної економіки.

Завданням даної курсової роботи є:

- встановити роль прямих іноземних інвестицій для економічного розвитку України;
- виділити характерні ознаки залучення ПІІ в Україну в цілому та окремі відмінності в регіональному масштабі;
- дослідити проблемні аспекти залучення прямих іноземних інвестицій в національну економіку та намітити оптимальні шляхи їх вирішення.

Предметом курсової роботи є вплив прямих іноземних інвестицій на економічні показники держави, необхідність стимулювання входження ПІІ в економічний простір України.

Об'єктом курсової роботи є процес залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України.

Логіка дослідження зумовила структуру курсової роботи: вступ, 3 розділи, висновки, список використаних джерел із 15 найменувань, 8 рисунків. Загальний обсяг – 35 сторінок.

У першому розділі з'ясовано сутність прямих іноземних інвестицій та її роль у функціонуванні економіки України.

Другий розділ є аналітичною частиною дослідження та містить відомості про національні та регіональні особливості інвестування в українську економіку.

У розділі три представлені рекомендації для вирішення проблем стимулювання надходження прямих іноземних інвестицій в національну економіку.

Інформаційними джерелами дослідження є посібники, підручники, статистичні матеріали Державного комітету статистики та Національного Банку України.

РОЗДІЛ I

Суть та види прямих іноземних інвестицій і їх вплив на розвиток національної економіки

Проблемі визначення поняття ПІІ та їхньому емпіричному дослідженню присвячено багато публікацій. Проте досі у світовій економічній літературі не склалося єдиного методологічного підходу до визначення та кількісного виміру ПІІ. Деякі вчені (як іноземні, так і вітчизняні) інколи ототожнюють поняття прямих іноземних і портфельних інвестицій, не проводячи чіткого розмежування між цими різними за своєю економічною сутністю поняттями [15,с. 248].

Найпоширенішим в науковій літературі є визначення поняття спеціалістами Міжнародного валютного фонду, за яким прямими є іноземні інвестиції, які здійснюються за національними межами з метою розширення виготовлення товарів і надання послуг шляхом організації виробництва та придбання товарів для імпорту у власну країну чи експорту до третіх країн. До характерних рис ПІІ належать здійснення управлінського контролю інвестором та акціонерна форма.

Відповідно до визначення експертів Організації економічного співробітництва й розвитку, згідно з яким міжнародні інвестиції вважаються прямими, якщо іноземному інвесторові належать 10 або менше % акцій підприємства, але з достатнім правом участі в управлінні підприємством, або понад 10 %, але з можливим ефективним впливом на нього.

У Австралії, Бельгії, Люксембургу, США, Фінляндії прямим іноземним інвестуванням формально визнається будь-яке вкладення, якщо воно перевищує 10 % власності фірми (ця практика є найпоширенішою у сучасній світовій економіці); в Італії та Франції — не менш ніж 20 %; в Німеччині, Новій Зеландії та Японії — 25 %; у Швеції — від 20 % до 50 % (при цьому враховуються й інші критерії — переважно не кількісного характеру), в Іспанії — 50 %, у Нідерландах — 80 % [15,с. 249].

Англійський економіст Дж. Даннінг пропонує таке визначення: "Пряміноземні інвестиції здійснюються поза межами країни базування, але всередині компанії-інвестора. Контроль за ресурсами, що переводяться, залишається в інвестора. Вони складаються з набору активів та проміжних продуктів, таких, як капітал, технологія, вміння та знання у галузі управління, доступ до ринків та підприємливість як така" [1, с. 48].

На думку ж російського вченого А.П. Киреева, ПІІ – це вкладення капіталу з метою придбання довготермінового економічного інтересу в країні прикладення капіталу, яке забезпечує контроль прямого іноземного інвестора над об'єктом розміщення капіталу. Тобто, ПІІ практично повністю пов'язані з вивозом приватного підприємницького капіталу, не враховуючи при цьому відносно невеликі за обсягом закордонні інвестиційні фірми, які належать державі [17, с. 65].

В Організації промислового розвитку ООН використовується таке визначення: "ПІІ (ПІІ) є чистим притоком інвестицій з метою придбання довготермінового впливу на управління підприємством (10 % від акцій або паїв з правом голосу або кількох голосів), яке знаходиться у країні, відмінній від держави-інвестора. Вони становлять суму інвестицій в акції, реінвестицію прибутків, інші довготермінові та деякі короткотермінові капітальні потоки" [15, с. 260].

В українській економічній літературі наведено різні визначення ПІІ. Наприклад, А.А. Пересада визначає їх так: "Прямі інвестиції зазвичай здійснюються без фінансових посередників у виробничі фонди з метою одержання доходу і участі в управлінні виробництвом. Іноді інвестор послідовно збільшує прямі інвестиції з метою заволодіння контрольним пакетом акцій (паїв)" [13, с. 25]. Б.В. Губський визначає термін "прямі інвестиції" як "вкладення капіталу з метою отримання підприємницького прибутку (доходу), та вкладення, які зумовлені довготерміновим економічним інтересом і забезпечують контроль інвестора над об'єктом інвестування" [17, с. 68].

В.А. Степаненко розуміє під ПІІ "інвестиції, за яких зарубіжна компанія, яка їх здійснює, зберігає значний контроль над підприємством, в яке вони вкладені. Яскравим прикладом таких інвестицій є інвестиції транснаціональних корпорацій (ТНК)" [17,с. 70].

Кількісний критерій у визначенні прямих іноземних інвестицій у Законі "Про режим іноземного інвестування" [6] запозичений із господарсько-правової практики розвинених країн. Подібне визначення (10 % від статутного капіталу) цілком відповідає економічній дійсності індустриальних держав з добре розвиненим фондовим ринком і великою розпорошеністю акціонерного капіталу. Відповідно до західних стандартів розподілу акціонерного капіталу в публічних акціонерних товариствах десятивідсотковий пакет акцій здебільшого є або контрольним, або близьким до нього, що дає його власнику реальні можливості впливу на процес прийняття рішень у рамках такого товариства.

У світовій практиці розрізняють дві форми прямих іноземних інвестицій:

- лиття та поглинання (англ. M&A - Merge and acquisition);
- інвестиції у створення нових підприємств, так звані інвестиції "Грінфілд" (від англ. green - зелений, field - поле).

У процесі операцій злиття та поглинання, іноземна компанія отримує щонайменше 10% акцій у місцевій компанії. Це найбільш безпосередній спосіб, яким може скористатись іноземна компанія, щоб отримати частку на ринку та ресурси за кордоном, а також стратегічні корпоративні активи. У розвинутих країнах, така форма є найбільшим компонентом потоків ПІІ [19,с. 15].

Необхідно брати до уваги, що у процесі операцій злиття та поглинання фактично не відбувається створення нових виробництв або підприємств. Через це такі інвестиції не мають радикального впливу на економіку країни-реципієнта. Крім того, операції зі злиття та поглинання, за винятком приватизації, відбуваються між приватними компаніями, здебільшого за межами можливого впливу державного сектору та місцевого самоврядування.

На відміну від злиття та поглинання, інвестиції "Грінфілд" створюють нові виробничі потужності, нові робочі місця та сприяють розвитку експорту з

країни, виступаючи, таким чином, потужною додатковою рушійною силою розвитку економіки. Через це, країни та регіони усього світу ведуть жорстку конкурентну боротьбу за залучення інвестицій саме такого типу для своїх територій і витрачають серйозні державні та муніципальні ресурси на діяльність із залучення інвестицій. Масштабна приватизація в Україні вже завершується, а відповідно, подальше зростання прямих іноземних інвестицій в економіку України можна буде забезпечити лише за рахунок реалізації нових проектів, або інвестицій типу “Грінфілд” [19, с. 15].

Прямі іноземні інвестиції істотно впливають як на соціально-економічний розвиток країн-інвесторів (звідки відходить капітал) і приймаючих країн (куди спрямовується капітал), на становище різних соціальних груп у цих країнах, так і на стан та динаміку розвитку світового господарства в цілому та окремих його регіонів.

Вплив ПІІ на приймаючі країни і країни-інвестори зазвичай розглядається за такими напрямками: накопичення капіталу; оволодіння сучасною технологією та управлінськими ноу-хау; стан платіжного балансу; рівень зайнятості та заробітної плати; реалізація національних економічних планів; культурні зміни; урядова соціальна та економічна політика тощо [8, с. 114].

Світова практика засвідчує, що ПІІ мають низку істотних переваг перед іншими формами економічного співробітництва, особливо для країн з перехідною економікою, а саме:

- на відміну від іноземних позик і кредитів ПІІ не стають тягарем зовнішнього боргу, а сприяють його погашенню;
- імпорт прямих підприємницьких капіталів збільшує в країні виробничі потужності;
- вони є джерелом нових технологій та передових методів управління і маркетингу, сприяють розвитку національної науково-дослідної бази;
- сприяють здійсненню більш ефективної приватизації і реструктуризації економіки, створюють додаткові робочі місця, при цьому збільшуючи реальні доходи працівників;

- у країні збільшуються бюджетні надходження у вигляді податків на діяльність міжнародних спільних підприємств;
- імпорт прямих інвестицій стимулює конкуренцію і пов'язані з нею позитивні явища (підрип позицій місцевих монополій, зниження цін та підвищення якості продукції, що заміщує як імпорт, так і застарілі вироби місцевого виробництва);
- прямиіноземніінвестиції забезпечують найбільш ефективну інтеграцію національної економіки у світову [16].

Проте можливі ситуації, коли очікувані наслідки залучення прямих іноземних інвестицій не відбуваються. Тому не можна оминути увагою тих потенційних загроз, які можуть нести для певної території чи держави загалом ПШ. Головними проблемами для приймаючих країн при цьому є занадто велика роль міжнародних компаній в окремих сферах економіки, їх економічна сила, здатність до маневрування у міжнародному просторі, як і обмеження ними національного суверенітету країн-реципієнтів ПШ. Зокрема, мотивуючи відсутність товарів виробничого призначення на внутрішньому ринку, іноземні компанії можуть їх імпортувати зі своїх зарубіжних філіалів за трансфертними цінами, а останні, зазвичай, не відображають реальних умов торгівлі значно розходяться з ринковими цінами [7, с. 26].

Треба назвати й інші можливі недоліки ПШ з погляду на економіку країни-об'єкта інвестування: усунення з ринку вітчизняних виробників і постачальників; зниження загального рівня добробуту населення та трансферт прибутків на користь іноземного інвестора, що зумовлено надмірними державними пільгами на користь інвестора (наприклад, надання права на безкоштовне використання інфраструктурних сфер, протекціоністські заходи, надання пільгових кредитів); сувора експлуатація місцевих сировинних ресурсів; збільшення залежності країни від іноземного капіталу; постачання (збут) неякісних, недосконалих і морально застарілих ресурсів і активів; модифікація структури економіки та їх пристосування до інтересів інвестора; погіршення платіжного балансу; деформація культури підприємництва [11].

Іншим проблемним питанням, яке часто непокоїть громадськість, є питання рівня екологічної безпеки іноземних інвестиційних проєктів. Наприклад, в Україні вже стала стереотипною думка, що іноземці розташовують на українській території лише екологічно брудні підприємства, функціонування яких виснажує природні ресурси та завдає збитків довкіллю і здоров'ю громадян [16]. Проте, на основі досвіду багатьох держав світу доведено, що ПІІ є не лише засобом отримання доступу до зовнішніх джерел фінансування чи сучасних технологій або передового менеджменту, але й виступають чинником сталого економічного зростання країни, засобом забезпечення її конкурентоспроможності на світовому ринку. Особливого значення це набуває для транзитивної за характером розвитку економіки України, що вимагає досить значних ресурсів для її модернізації.

Досвід свідчить, що переваги ПІІ набагато переважають їх недоліки. Усвідомлюючи певні втрати у разі залучення ПІІ, більшість країн-реципієнтів все-таки дійшла висновку про домінування їхнього позитивного ефекту в прискоренні економічної динаміки.

Підсумовуючи викладене вище, можна зробити висновок, що для України, як країни, що переживає системну трансформацію національної економіки, стратегічною метою зовнішньоекономічної політики має стати максимальне використання позитивних ефектів від залучення прямого іноземного капіталу з нівелюванням можливих негативних наслідків для національної економіки [16].

Для національної економіки виважена політика у сфері освоєння ПІІ матиме позитивний ефект в наступних формах:

- робочі місця і, отже, зростання добробуту та, як наслідок,
- навчання і підвищення кваліфікації робочої сили;
- залучення не використовуваних ресурсів до економічного обігу;
- можливість оволодіти новою технологією і новими методами управління, підготувати кадри, що відповідають вимогам ринкової економіки;

- можливість брати участь у міжнародному поділі праці, скоротити імпорт та розширити експорт [8,с. 114].

Серед позитивних прикладів впливу прямих іноземних інвестицій в економічний розвиток регіону слід назвати досвід м. Новоград-Волинський Житомирської області з населенням 56 тис. мешканців, яке завдяки системним та узгодженим діям міських та районних органів влади спромоглося залучити більше 190 млн. дол. США прямих іноземних інвестицій за період з 2004 р. і до поточного часу. У місті розмістили свої виробничі потужності такі відомі компанії, як: “Церсаніт”, “Факро”, “Новотекс”, “Жако” та інші, що дозволило створити понад 2500 нових робочих місць. З 2009р. у Новоград-Волинському спостерігається позитивна демографічна динаміка та стале покращення більшості соціально-економічних показників. [19,с. 15].

Прямі іноземні інвестиції дуже важливі для економічного розвитку регіону та країни в цілому, не лише через те, що вони приносять вкрай необхідний додатковий капітал та перспективу збільшення місцевих бюджетів за рахунок зростання податкових надходжень, але і тому, що вони забезпечують передачу сучасних технологій та ноу-хау, та одночасно відкривають нові можливості для експорту та доступу до міжнародних ринків.

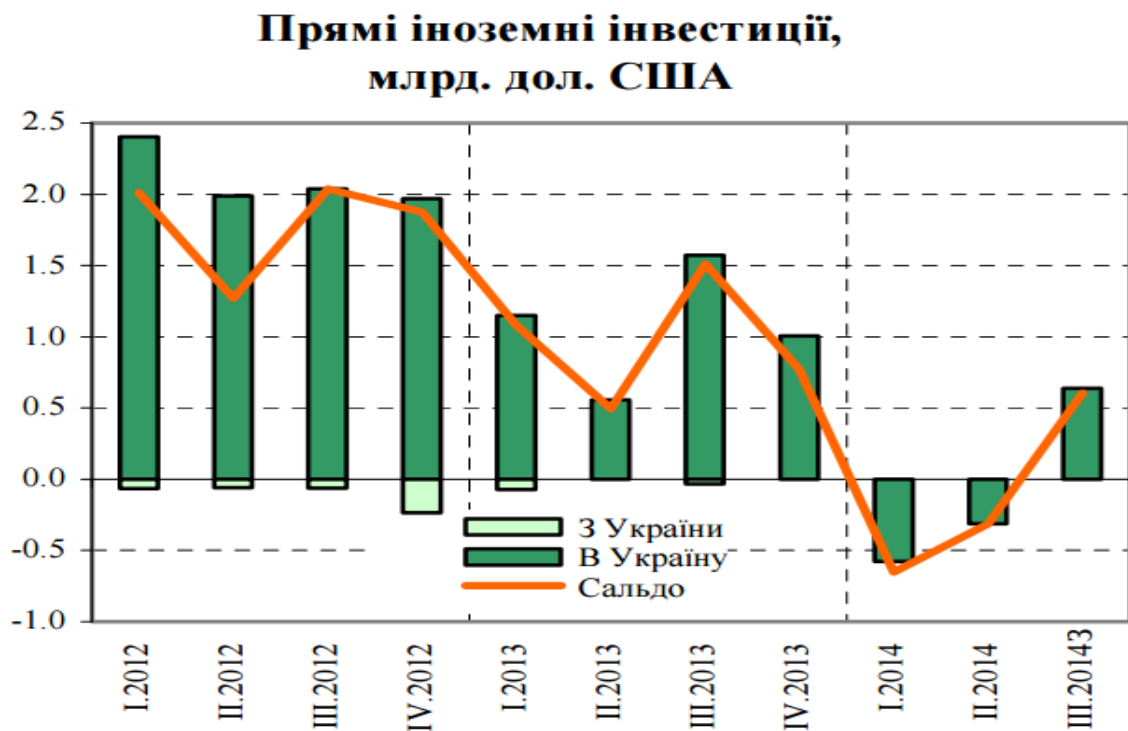
РОЗДІЛ 2

Аналіз та специфіка прямих іноземних інвестицій в економіку України.

Вкладаючи інвестиції в Україну, іноземні компанії та банки переслідують різні цілі, зокрема:

- одержання високої норми прибутку при створенні виробництв по випуску продукції, дефіцитної в Україні, чи ціни на яку в Україні значно вищі від світових;
- використання факторів виробництва, ціна яких в Україні нижча від світової: порівняно дешева (але кваліфікована) робоча сила, низька ціна на деякі види сировини;
- використання порівняно багатих родовищ корисних копалин та інших природних ресурсів, розроблення яких в Україні дешевше, ніж в інших країнах;
- залучення українських підприємств у технологічні ланцюжки іноземних компаній, що звичайно досягається придбанням українських постачальників сировинних ресурсів і напівфабрикатів;
- придбання потенційно ефективних українських підприємств (звичайно експортоорієнтованих) за низькою ціною з метою одержання високого прибутку після обмежених інвестицій у створення системи збуту, проведення маркетингу і реструктуризації номенклатури виробленої продукції;
- просування на український ринок своєї продукції: створення торговельно-збутової мережі, складальних виробництв, сервісних підприємств, упровадження своїх стандартів на українському ринку, доінвестицій такого типу підштовхують і високі митні збори;
- використання морально застарілого чи екологічно шкідливого устаткування, яке неможливо ефективно використовувати в розвинутих країнах. Випуск застарілої продукції, технологія виробництва якої добре відпрацьована;
- інвестування коштів українського походження під виглядом іноземних, щоб мати більше можливостей для захисту капіталу від дії влади. [8,с. 114].

За офіційними даними Національного банку України, чисті надходження за прямими іноземними інвестиціями у III кварталі стали додатними – 726 млн. дол. США, з них 22.1% було спрямовано в банківський сектор. Станом на 01.10.2014 накопичений обсяг інвестицій в економіку України дорівнював 66.6 млрд. дол. США¹, а в розрахунку на одну особу – 1.6 тис. дол. США. Найбільше прямих іноземних інвестицій зосереджено у фінансовому секторі (25.3% іноземного капіталу). Частка інвестицій в металургійне виробництво становила 18.5%, в оптову та роздрібну торгівлю – 10.9%, в нерухомість – 7.0%. [11].

2.1. Прямі іноземні інвестиції (сальдо), млрд. дол. США

За даними Держстату у 2015 році в економіку України іноземними інвесторами вкладено 3763,7 млн. дол. США та вилучено 891,3 млн. дол. США прямих інвестицій. Зменшення капіталу за рахунок переоцінки б утрат та пере класифікації, за даними Держстату, за цей період становить 5245,8 млн. дол. США (у т.ч. за рахунок курсової різниці -5024,3 млн. дол. США) [10].

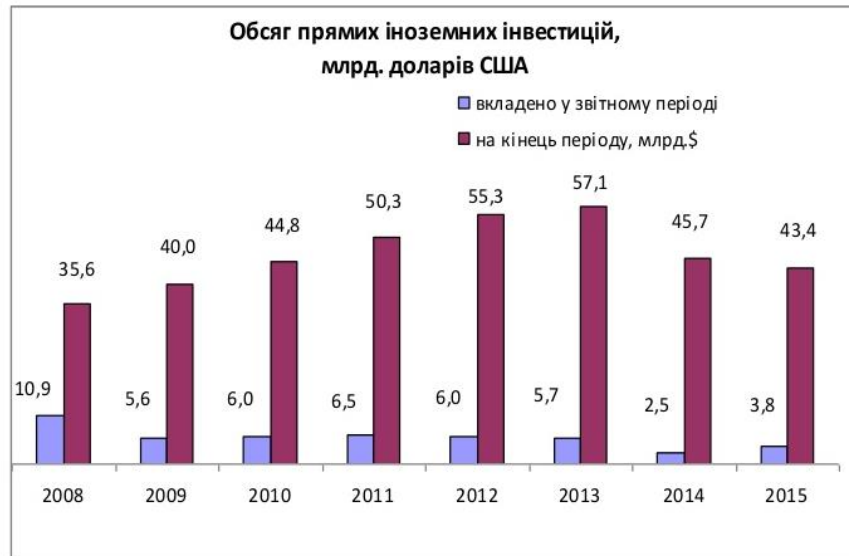

Рис. 2.2.Обсягпрямихіноземнихінвестиції млрд. дол. США

Обсяг залучених з початку інвестування прямих іноземних інвестицій в економіку України на 31.12.2015 року становило 43371,4 млн.дол. США.

Інвестиції спрямовуються у вже розвинені сфери економічної діяльності.

На підприємствах промисловості зосереджено 30,6 % загального обсягу прямих інвестицій в Україну, у фінансових установах – 27,3 %.

До десятки основних країн- інвесторів , на які припадає 83,0 % загального обсягу прямих інвестицій, входять:

	Обсяги прямих інвестицій на 31.12.2015 (млн доларів США) У % до підсумку США)	
Усього	43371,4	100,0
у тому числі:		
Кіпр	11744,9	27,1
Нідерланди	5610,7	12,9
Німеччина	5414,3	12,5
Російська Федерація	3392,1	7,8

Австрія	2402,4	5,5
Велика Британія	1852,5	4,3
Віргінські Острови (Британія)	1798,9	4,1
Франція	1528,1	3,5
Швейцарія	1964,2	3,1
Італія	972,4	2,2
Польща	785,9	1,8
США	698,9	1,6
Угорщина	625,4	1,4
Беліз	547,2	1,3
Інші країни	4633,5	10,9

Рис.2.3 Прямі іноземні інвестиції (акціонерний капітал) із країн світу в економіці України

Без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м. Севастополя та частини зони проведення антитерористичної операції.

	Обсяги прямих інвестицій на 31.12.2015 (млн доларів США) у % до підсумку США)	
Усього	6210,0	100,0
у тому числі:		
Кіпр	5817,6	93,7
Російська Федерація	122,8	2,0
Латвія	69,8	1,1
Віргінські Острови	51,3	0,8
Польща	50,1	0,8
Інші країни	98,4	1,6

Рис.2.4 Прямі інвестиції (акціонерний капітал) з України в економіці країн світу.

Станом на 01.01	Прямі іноземні інвестиції в Україну	Прямі інвестиції з України
2010	39175,7	6204,0
2011	43836,8	6846,3
2012	48991,4	6878,9
2013	53679,3	6462,6
2014(без зони АТО)	57056,4	6597,4
2015(без Криму)	45744,8	6350,6
31.12.2015(без зони АТО)	43371,4	6210,0

Рис 2.5 Прямі інвестиції (акціонерний квартал), у млн. дол. США

Рис.2.6 Розподіл залучених іноземних інвестицій за основними регіонами-реципієнтами інвестицій України.

До десяти регіонів входять:

Дніпропетровської, Харківської, Київської, Луганської, Львівської, Одеської, Запорізької, Полтавської, Івано-Франківської областей та до м.Київ надійшло найбільше всього інвестицій-93,9 % всіх залучених прямих іноземних інвестицій.

Таке спрямування прямих іноземних інвестицій та капітальних інвестицій в регіональному розрізі не сприяє рівномірному соціально-економічному розвитку регіонів та посилює подальше збільшення розриву у їх розвитку.

Інвестиції спрямовуються у вже розвинені сфери економічної діяльності.

На підприємствах промисловості зосереджено 30,8 % загального обсягу прямих інвестицій в Україну, у фінансових установах – 29,1 %. [10].

Рис. 2.7. Розподіл прямих іноземних інвестицій за основними видами економічної діяльності

На підприємствах промисловості зосереджено 17171,2 млн. дол. США (30,8%), у т.ч. переробної – 13966,5 млн. дол. США, добувної промисловості і розроблення кар'єрів – 1651,0 млн. дол. США, з постачання електроенергії, газу, пари та кондиційованого повітря – 1443,8 млн. дол. США, водопостачання, каналізації, поводження з відходами – 109,9 млн. дол. США. У підприємствах металургійного виробництва, виробництва готових металевих

виробів, крім виробництва машин і устаткування, внесено 6184,3 млн. дол. США прямих інвестицій, виробництва харчових продуктів, напоїв та тютюнових виробів – 3055,8 млн. дол. США, виробництва гумових і пластмасових виробів, іншої неметалевої мінеральної продукції – 1342,8 млн. дол. США, машинобудування, крім ремонту і монтажу машин і устаткування, – 1001,4 млн. дол. США, виробництва хімічних речовин і хімічної продукції – 991,7 млн. дол. США[4].

В установах фінансової та страхової діяльності акумульовано 16221,0 млн. дол. США (29,1% загального обсягу) прямих інвестицій, в організаціях оптової та роздрібною торгівлі; ремонту автотранспортних засобів і мотоциклів – 6415,2 млн. дол. США (11,5%), що здійснюють операції з нерухомим майном – 4116,6 млн. дол. США (7,4%), професійну, наукову та технічну діяльність – 3037,8 млн. дол. США (5,5%).

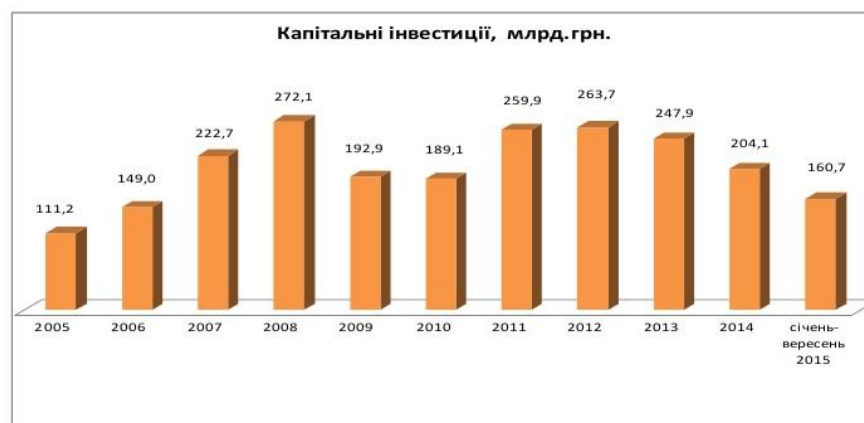

Рис.2.8 Капітальні інвестиції

Слід зазначити, що структура за формами залучення іноземного капіталу за період 2002 - I квартал 2014 рр. значно змінилася. Так, у 2002-2005 рр. внески у вигляді рухомого і нерухомого майна займали від 28 до 36 відсотків. На сьогодні в структурі акціонерного капіталу нерезидентів домінують вкладення в грошових внесках.

Обсяги залучення капітальних інвестицій підприємств України у січні-березні 2014 року складають 51,9 млрд. грн [4].

Приросту капітальних інвестицій у січні - березні 2014 року досягнуто у 12 регіонах.

Найбільш активно у січні - березні 2013 року освоювались капіталовкладення в Миколаївській області (342,2 відсотка у порівнянні з відповідним періодом попереднього року), Одеській (258,2 відсотка), Луганській (153,8 відсотка), Чернігівській (152,3 відсотка), Вінницькій (150,8 відсотка), Рівненській (134,4 відсотка), Сумській (122,6 відсотка), Черкаській (114,0 відсотків), Житомирській (113,0 відсотків) та Чернівецькій областях (112,1 відсотка).

Найбільший спад інвестиційної активності відбувався у Харківській області (60,7 відсотка).

Приріст капітальних інвестицій у січні-вересні 2015 року досягнуто у 10 регіонах України.

Найбільш активно у січні-вересні 2015 року освоювались капіталовкладення у Волинській області(141,0% у порівнянні з попереднім періодом попереднього року) Хмельницькій області(129,8%)Миколаївській області (161,5%).

Найбільший спад інвестиційної активності відбувся в Луганській (20,7% до січня-вересня 2014 р.)та Донецькій(36,4%)областях.

Отже, Україна залишається привабливою для інвестицій, водночас вона не знаходиться осторонь світових процесів, є достатньоінтегрованою у світове господарствоі порушення макростабільності на зовнішніх ринках має свій відголос в Україні.

У рейтингу інвестиційної привабливості країн світу InternationalBusinessCompass за 2015 рік ,опублікованому компанією BDO ,Україна за рік піднялася на 20 позицій.

Україна в рейтингу розташовується на 89 місціі входять до переліку країн,що показали найкраще зростання за рік ,нарівні з Білоруссю і Латвією. У 2014 році наша країна займала 109 місце.

Зазначенііндекси формуються компанією BDO спільно з Гамбургським інститутом світової економіки, і характеризують економічну і фінансову

привабливість різних країн світу на підставі трьох основних показників: економічних, політичних і соціокультурних умов.

У рейтингу легкості ведення бізнесу, що його укладає Світовий банк, Україна посіла 83 місце і покращила свої позиції на 4 пункти порівняно з минулим роком.

У доповіді Doing Business 2016 відзначається, що ключовою реформою, яка сприяла підвищенню рейтингу України, є спрощення реєстрації бізнесу. Так, у сфері реєстрації підприємств Україна посіла 30-те місце та покращила свої позиції на 40 пунктів порівняно з минулим роком. В Україні скорочено час на реєстрацію підприємства платником податків та скасовано збір задержавну реєстрацію бізнесу.[10].

Для подальшого покращення інвестиційного клімату України актуальним на сьогодні є питання удосконалення правової та організаційної бази для підвищення дієвості механізмів забезпечення сприятливого інвестиційного клімату й формування основи збереження та підвищення конкурентоспроможності вітчизняної економіки.

Ряд позитивних кроків у цьому напрямі вже здійснено:

1. На сьогодні в Україні створене правове поле для інвестування та розвитку державно-приватного партнерства. Законодавство України визначає гарантії діяльності для інвесторів, економічні та організаційні засади реалізації державно-приватного партнерства в Україні.

2. На території України до іноземних інвесторів застосовується національний режим інвестиційної діяльності, тобто надано рівні умови діяльності з вітчизняними інвесторами. Іноземні інвестиції в Україні не підлягають націоналізації [6].

3. У випадку припинення інвестиційної діяльності іноземному інвестору гарантується повернення його інвестиції в натуральній формі або у валюті інвестування без сплати мита, а також доходів від інвестицій у грошовій або товарній формі. Держава також гарантує безперешкодний і негайний

переказ за кордон прибутків інших коштів в іноземній валюті, одержаних на законних підставах унаслідок здійснення іноземних інвестицій.

4. Для підвищення захисту іноземних інвестицій Законом України від 16.03.2000 № 1547 ратифікована Вашингтонська Конвенція 1965 року про порядок вирішення інвестиційних спорів між державами та іноземними особами.

Вирішенню проблемних питань інвесторів покликані сприяти комісії із сприяння досудовому врегулюванню спорів з інвесторами, які можуть створюватися органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування як тимчасові консультативно-дорадчі органи з метою сприяння досудовому врегулюванню спорів між інвестором і органом виконавчої влади (місцевого самоврядування), відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 26.11.2008 № 1024 "Про заходи щодо вдосконалення роботи органів виконавчої влади з інвесторами".

5. Підписано та ратифіковано Верховною Радою України міжурядові угоди про сприяння та взаємний захист інвестицій з більше ніж 70 країнами світу.

6. Для сприяння іноземним інвесторам у питаннях взаємодії з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування утворено Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України.

7. З метою сприяння залученню й ефективному використанню вітчизняних іноземних інвестицій для забезпечення розвитку економіки України, прискорення її інтеграції в європейську і світову економічні системи, забезпечення права приватної власності і права на підприємницьку діяльність утворено Раду вітчизняних іноземних інвесторів при Президентові України. Очолив зазначену Раду Президент України.

8. Верховною Радою України прийнято Закон України від 24.05.2012 № 4835-VI "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо державної реєстрації іноземних інвестицій" стосовно здійснення державної реєстрації іноземних інвестицій органами державної реєстрації та її спрощення шляхом збільшення терміну подання інвестором документів для державної

реєстрації іноземних інвестицій після їх фактичного внесення, запровадження механізму перереєстрації іноземної інвестиції у разі, якщо інвестор-нерезидент продав або будь-яким чином передав корпоративні права українського підприємства іншій юридичній або фізичній особі – нерезиденту, встановлення порядку анулювання державної реєстрації іноземної інвестиції у випадку вилучення (репатріації) іноземних інвестицій, а також установа семиденного терміну, протягом якого органами державної реєстрації здійснюється така реєстрація.

9. З 1 січня 2013 року набрав чинності Закон України від 06.09.2012 № 5205 “Про стимулювання інвестиційної діяльності у пріоритетних галузях економіки з метою створення нових робочих місць”, який визначає основи державної політики в інвестиційній сфері протягом 2013 - 2032 років щодо стимулювання залучення інвестицій у пріоритетні галузі економіки та спрямований на створення умов для активізації інвестиційної діяльності шляхом концентрації ресурсів держави на пріоритетних напрямках розвитку економіки з метою створення нових робочих місць, розвитку регіонів. Законом також передбачено державну підтримку інвестиційної діяльності у пріоритетних галузях, а також особливості оподаткування і оподаткування ввізним митом суб’єктів господарювання, які реалізують інвестиційні проекти у пріоритетних галузях економіки (зокрема, звільнення від сплати податку на прибуток до 2017 року та звільнення від сплати ввізного мита).[6].

10. Залученню іноземних інвестицій сприятимуть положення Митного кодексу України (далі – Митний кодекс), який набув чинності з 01.06.2012 року.

11. З метою запровадження системного підходу до вирішення проблемних питань діяльності в Україні європейських інвесторів з урахуванням пропозицій Європейської бізнес асоціації та центральних органів виконавчої влади розпорядженням Кабінету Міністрів України від 19.12.2012 № 1074-р затверджено “План заходів щодо сприяння діяльності іноземних інвесторів”.

Урядом та Президентом України здійснюються кроки по створенню якісно нових умов ведення бізнесу ,що мають забезпечити відбудову економіки України,сприятимуть її стабільному розвитку таактивізації інвестиційної діяльності,а саме,здійснюється робота за наступними напрямками:

Спрощення діяльності суб'єктів господарювання,дерегуляція підприємницької діяльності:

-скасовано 16 документів дозвільного характеру(дозволу,рішення,висновку погодження);встановлено строк реєстрації бізнесу протягом не більше двох днів,запроваджено видачу документів дозвільного характеру через центри надання адміністративних послуг,посилено захист суб'єктів господарювання від надмірного втручання правоохоронних органів,створено умови для стимулювання раціонального використання сільськогосподарських земель та спрощено відносини у сферіоренди землі, вдосконалено відносини у нафтовій галузі (Закон України від 12.02.2015 №191-VII “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення умов ведення бізнесу (дерегуляція)”);

- закладенооснови для забезпечення адаптацій законодавства України щодо законодавства Європейського Союзу в частині захисту прав інвесторів ,що,у свою чергу ,сприятиме покращеннюінвестиційного клімату таіміджу України(Закон України від 07.04.2015 № 289. VII “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо захисту прав інвесторів”);

Підвищення ефективності управління державним сектором економіки:

- затверджено переліки об'єктів державної власності ,які планується приватизувати у 2015 році (постанова кабінету Міністрів України від 12.05. 2015 №271 «Про проведення прозорої та конкурентної приватизації у 2015 році”);

- окреслені питання ,що повинні бути вирішені Кабінетом Міністрів України ,зادля проведення реформи управління державною власністю;

- змінено підходи конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки державних підприємств.

- затверджено перелік незалежних недержавних експертів ,які входять до складу Комітету з призначення керівників.

Підвищення ефективності використання фінансових ресурсів в енергетичній сфері:

- закладенооснови для впровадження провідних механізмів функціонування ринку природного газу ,що використовується у міжнародній практиці,що сприятиме підвищенню ефективності управління,вдосконаленню організаційно-правових та економічних засад ринку природного газу,забезпеченню готовності ринку природного газу в Україні до функціонування в конкурентоздатному ринковому середовищі.

- врегульовано порядок фінансування видатків наоплату договорів “енергосервісу”,згідно з яким з метою комплексного вирішення питання енергозбереження у бюджетній сфері запроваджується механізм надання енергосервісних послуг.

- визначено правові та економічні засади здійснення енергосервісу з метою підвищення енергетичної ефективностіоб'єктів державної та комунальної власності.

- визначено порядок врегулювання питань щодо стягнення заборгованості споживачів перед компанією “Нафтогаз України”та її дочірнім підприємством за використаний природний газ та запобігання утворенню заборгованості у подальшому.

Боротьба з корупцією таочищення влади:

- передбачено удосконалення засад функціонування антикорупційних інституцій.

- передбачено удосконалення правового механізму забезпечення праваособи на справедливий суд,підвищено ефективність діяльності судової системи,визначено правовііорганізаційні засади атестації та дисциплінарної відповідальності суддів ,удосконалено процедури призначення на посади суддів таоптимізацію діяльності суддівського самоврядування.

- схвалено план заходів на 2015 рік із запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.

Також здійснюються заходи щодо реалізації Огляду ОЕСР інвестиційної політики в Україні (ОІП) в рамках положень Декларації ОЕСР про міжнародне інвестування та багатонаціональні підприємства та Рамкової концепції ОЕСР щодо інвестиційної політики від 2006 року. Публікація зазначеного Огляду інвестиційної політики та приєднання України до Декларації планується в березні-квітні 2016 року.

Після приєднання до Декларації, Україні надається право отримати статус:

- Асоційованого члену в Інвестиційному Комітеті ОЕСР (у роботі, пов'язаної з Декларацією).
- Асоційованого члену у Робочій групі ОЕСР з питань відповідальної бізнес поведінки.
- Асоційованого члену у Проекті ОЕСР щодо свободи інвестування.
- Учасника у спеціальних зустрічах Робочої групи ОЕСР з питань міжнародної інвестиційної статистики.

Зазначені заходи та ряд інших сприятимуть покращенню інвестиційного іміджу України та збільшенню обсягів залучення іноземних інвестицій та капітальних інвестицій в її економіку.

Підводячи підсумки, слід констатувати непропорційний розподіл обсягів залучення інвестицій у регіони України та зниження іноземної інвестиційної активності. Щодо останнього вітчизняні експерти пояснюють дану ситуацію загальносвітовими кризовими явищами (насамперед, економічні проблеми Кіпру - найбільшого інвестора України), а також внутрішньою стагнацією національної економіки (в тому числі, несприятливий інвестиційний клімат).

РОЗДІЛ 3

Шляхи залучення прямих іноземних інвестицій в національну економіку

Україна потенційно може бути однією з провідних держав ЄС та СНД із залучення, в тому числі, прямих іноземних інвестицій. Так, найкращі оцінки іноземних інвесторів отримали висока родючість українських ґрунтів, сприятливі кліматичні умови, порівняно низька вартість праці за високої кваліфікації робочої сили, значний науково-технічний потенціал, велика місткість внутрішнього ринку, соціальна й економічна стабільність, достатня забезпеченість економіки основними фондами [14,с.81]. Особливий інтерес іноземних інвесторів викликає Україна як транзитна держава.

Однак, існує низка загальнодержавних бар'єрів та перешкод, на які вказують іноземні інвестори. Так, найбільші західні компанії, що працюють в Україні, головними перешкодами, пов'язаними з реалізацією інвестиційних проектів, вважають:

- неефективне й нестабільне законодавство;
- ігнорування вимог законодавства взагалі (українськими учасниками проектів);
- високий рівень корупції [2, с. 62].

На підставі досліджень Світового Банку зроблено висновок, то прозорість і передбачуваність законодавства, необхідні для ефективної ринкової економіки, в Україні відсутні. З часу проголошення незалежності України законодавство з питань діяльності іноземних інвесторів змінювалося близько десятка разів. До того ж, крім частих змін законодавства, нові закони нерідко мають зворотну силу, що загрожує інвестору фінансовим ризиком. Серйозною перешкодою, що стримує розвиток іноземного інвестування в Україні, залишаються українські норми і форми надання фінансової звітності, що значно відрізняються від міжнародних стандартів бухгалтерського обліку.

Проблеми, з якими найчастіше зустрічаються інвестори:

- бюрократія і відсутність прозорості: дуже важко вчасно отримати дозвіл, ліцензії, та й сам процес отримання непослідовний і незрозумілий для інвестора;

- податкова політика;

- питання митної політики: боротьба з контрабандою та знищення конфіскованих контрабандних товарів (особливо це стосується тютюнової галузі), митні тарифи на імпорту: часта зміна імпорту тарифів;

- страховий ринок: неуніфікованість українського законодавства з західним;

- ринок праці: нестача професіоналів, особливо в державному секторі, і труднощі в прийнятті на роботу іноземців;

- виконання законів: корумпованість судової системи;

- виконання рішень іноземних арбітражів: арбітражне рішення в країнах, які мають угоду про арбітраж з Україною, не є обов'язковим до виконання в Україні;

- візова політика: труднощі з отриманням разової візи для короткочасного перебування в Україні в пункті перетину кордону [2, с. 65].

Україна є країною з привабливим простором для інвестиційної діяльності завдяки багатим природним ресурсам, значному людському потенціалу, розвинутій інфраструктурі, потенційній ємності внутрішнього, ринку. Проте дуже низькі реальні обсяги інвестицій на практиці свідчать про недостатнє використання інвестиційного потенціалу України. Іноземні інвестиції найактивніше і стабільно йдуть не туди, де вже інтенсивно здійснюються капіталовкладення, забезпечуючи динамічне зростання економіки і швидке вдосконалення економічної структури. Тобто іноземні інвестиції притягуються внутрішніми інвестиціями і перспективами одержання прибутків. Актуальним завданням є створення сприятливих умов для функціонування національних інвесторів, початок діяльності яких слугуватиме важливим індикатором для іноземних інвесторів.

Поки що на недостатньому рівні реалізуються для залучення іноземних інвестицій механізми угод про розподіл продукції, концесії, промислово-фінансові групи, які знайшли широке використання за кордоном.

Утім, якщо на державному рівні головну частину проблем в інвестиційній сфері вирішено або їх вирішення триває, то на регіональному рівні інвестиційні можливості використовуються ще далеко не повністю. Головні причини такої ситуації:

- недостатній розвиток інфраструктури, зокрема, транспортної, телекомунікаційної, інженерної та ін. Утім, згідно зі світовим досвідом, рівень розвитку інфраструктури та її розгалуженість – один з ключових чинників, який дає державі змогу реалізувати решту переваг у конкурентній боротьбі за інвестиції на світовому ринку;
- не завжди прихильне ставлення керівників на місцях до іноземних інвесторів і проблем у їхній безпосередній діяльності на місцях. На жаль, серед нижчої ланки керівництва районів і міст ще не утвердилося чітке розуміння, що залучення іноземних інвестицій є життєво важливою умовою прискорення економічного розвитку, переведення його на загальноприйнятий у світі інвестиційний шлях, включення економіки регіону до системи економічних зв'язків світу;
- найпоширеніші хиби в роботі місцевого керівництва, на які вказують іноземні інвестори – бюрократизм, зарегульованість господарської діяльності, надмірна кількість контрольних установ, вимоги до інвесторів робити так звані добровільні внески для розвитку міста чи району;
- загальні для більшості районів і міст проблеми у сфері залучення капіталу – низький рівень підготовки керівного складу в питаннях безпосередньої роботи з іноземними інвесторами, відпрацювання інвестиційних пропозицій і бізнес-планів;
- слабо реалізуються на місцях такі загальнозживані механізми реалізації інвестиційних можливостей регіонів, як проведення виставкових заходів, у т.ч. й за кордоном, міжрегіональних і міжнародних конференцій, форумів,

семінарів, підготовка рекламно-пропагандистських матеріалів, зокрема інформаційних видань, роликів на телебаченні, радіо та ін., їх розповсюдження через мережу дипломатичних представництв України за кордоном.

Іноземний капітал сьогодні особливо необхідний у тих сферах економіки, активізація яких допоможе вивести її з кризового стану, усунути соціальне напруження, що наростає в суспільстві. Це, насамперед, промислове виробництво продуктів харчування, товарів широкого попиту та послуг, ліків та іншої важливої продукції. При цьому, необхідно зважати на необхідність широкого залучення інвестиційних коштів до відновлення та розвитку виробничої інфраструктури та такої її складової, як автодорожнє господарство.

Аналізуючи все вище сказане можна зробити висновок, що для того, щоб в Україну прийшов великий інвестор, потрібні довгі роки або ж рішучі політичні, організаційно-управлінські та кредитно-фінансові кроки, спрямовані на реальну демократизацію суспільства та стабілізацію економічної ситуації в країні, що, можливо, сприятиме зародженню довіри іноземних інвесторів до діяльності держави. Важливим тут є вдосконалення правового забезпечення діяльності іноземних інвесторів в Україні.

Згідно вітчизняних досліджень, що найсуттєвішого ефекту для поліпшення інвестиційного клімату в Україні можна досягти через ліквідацію бюрократизму і корупції в місцевих і центральних органах влади, прискорення податкової реформи та спрощення податкових, ліцензійних, сертифікаційних, зовнішньоекономічних і митних процедур [9, с. 84].

Водночас суттєвому поліпшенню умов інвестування в Україну сприяли б лібералізація ринку землі, спрощення процедур її викупу та оренди, а також запровадження застави землі.

Численні пропозиції інвесторів стосуються також скорочення кількості контрольних інстанцій, дерегуляції підприємницької діяльності, посилення прозорості приватизації, захисту малих інвесторів, прав інтелектуальної власності, розвитку банківської системи і зменшення кредитних ставок та ін.

Важливого значення інвестори надають напрямам поліпшення українського інвестиційного клімату: ідеться про розвиток інфраструктури, страхового і фондового ринків, спрощення реєстрації інвестицій, поліпшення криміногенної ситуації, обмеження місцевих зборів, реалізація таких відомих у світі механізмів залучення інвестицій, як спільні підприємства, промислово-фінансові групи, концесії, угоди про розподіл продукції та ін.

Інвестори зазначають, що поліпшення умов інвестування можна досягти через запровадження мораторію на зміни у законодавстві, оптимізацію структури виробництва, створення в державі іноземних підприємств-резидентів, удосконалення трудового законодавства, галузеву та регіональну диверсифікацію виробництва та ін.

З метою оптимізації участі України в міжнародному русі капіталів вважається за доцільне на державному рівні обмежити вивіз капіталу з країни, стимулювати його реінвестування, підвищити зацікавленість потенційних інвесторів у внесках коштів у виробничу сферу, удосконалити систему ліцензування й контролю за рухом капіталу в Україні та за її межами, установити чіткі строки функціонування інвестиційного капіталу. Іноземне інвестування повинне розглядатися як імпульс до економічного росту, а не заміник внутрішніх інвестицій [2, с. 68].

Організаційними засобами залучення додаткових інвестиційних коштів можуть стати приватизація, концесія та компенсаційне співробітництво.

Принципового значення тут набуває проблема власності, яка зводиться в умовах України до відносин з приватною власністю, а також до масштабів і темпів приватизації. Проте значення приватизації не повинне обмежуватись тільки фінансовими міркуваннями. Головними є довгострокові структурні зрушення, створення сприятливого для бізнесу підприємницького клімату, забезпечення сталого економічного зростання, про що свідчить досвід таких країн як Німеччина, Чилі, Іспанія, Тайвань, які раніше вдало здійснювали масштабну приватизацію.

ВИСНОВКИ

Аналіз залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України надав можливість зробити наступні висновки:

- найбільша частка ППП припадає на фінансові установи (33,1% загальнообсягу) та промисловість (30,9%);

- на підприємствах промисловості зосереджено 15238,6 млн. дол. США (30,9%), у т.ч. переробної – 13056,8 млн. дол. США (85,7%), та добувної – 1492,4 млн. дол. США (9,8%). Серед галузей переробної промисловості перевага віддається переважно у металургійне виробництво та виробництво готових металевих виробів – 6114,9 млн. дол. США це 46,8% прямих інвестицій, у виробництво харчових продуктів, напоїв і тютюнових виробів – 2896,1 млн. дол. США (22,18%), хімічну та нафтохімічну промисловість – 1269,8 млн. дол. США (9,7%), машинобудування – 1129,3 млн. дол. США (8,65%), виробництво іншої неметалевої мінеральної продукції – 993,1 млн. дол. США (7,6%), інші – 5,1%;

- протягом 2015 року в економіку України надійшло 3,76 млрд доларів США прямих іноземних інвестицій. Третину з цих коштів вклали у виробничі підприємства, трохи менше третини – в установи фінансової та страхової сфери.

Протягом останніх 24 років, від моменту здобуття незалежності України, і станом на 31 грудня 2015-го обсяг прямих іноземних інвестицій становить 43 млрд 371 млн доларів.

- "До десятки основних країн-інвесторів, на які припадає 83,0% загальнообсягу прямих інвестицій, увійшли Кіпр (11,7 млрд доларів), Нідерланди (5,6 млрд доларів), Німеччина (5,4 млрд доларів), Росія (3,3 млрд доларів), Австрія (2,4 млрд доларів), Велика Британія (1,85 млрд доларів), Віргінські острови (1,7 млрд доларів), Франція (1,5 млрд доларів), Швейцарія (1,3 млрд доларів), Італія (972 млн доларів)"

- Найбільші обсяги інвестицій надійшли до Києва, а також Дніпропетровської, Донецької, Харківської, Київської, Луганської, Львівської, Одеської, Запорізької, Полтавської, Івано-Франківської областей.

- Загальний обсяг інвестицій на початок 2015-го перевищував 45 млрд доларів. Тобто упродовж минулого року обсяг інвестицій скоротився на 2,34 млрд доларів.

Негативним впливом на інвестиційний клімат в Україні є:

- фіскальна політика та оподаткування (проблемними досі залишаються питання відшкодування ПДВ та перенесення збитків минулих періодів);
- непередбачуваність регуляторної політики та загальна нестабільність;
- незрозумілий вектор зовнішньої політики України.

Серед основних переваг іноземного інвестування для економіки приймаючої країни можна виділити наступні:

- надходження сучасних технологій, техніки та обладнання;
- надходження додаткових фінансових ресурсів;
- створення нових робочих місць;
- посилення внутрішньої конкуренції;
- зростання податкових надходжень до бюджету;
- посилення процесів інтернаціоналізації та глобалізації.

Для поліпшення інвестиційного клімату за для забезпечення розвитку економіки України необхідно:

- забезпечення стабільності та прозорості у правової і судової сферах;
- подолання корупції на всіх рівнях влади;
- лібералізація підприємницької діяльності шляхом суттєвого зменшення рівня бюрократії та спрощення регуляторного середовища;
- стимулювання внутрішнього попиту на українську продукцію;
- зниження фіскального тиску на бізнес і зменшення податків;
- активний і комплексний розвиток українського ринку цінних паперів., створення умов для розвитку сучасних фондових інструментів, біржової і депозитарної інфраструктури.

Реалізація даних заходів дозволить забезпечити сприятливий інвестиційний клімат для іноземних інвестицій в умовах нестачі внутрішніх фінансових ресурсів та надасть змогу економічного розвитку України.

За допомогою іноземних інвестицій можна досягти значних успіхів у модернізації і динамізації розвитку окремих виробництв, навіть цілих галузей, а також розвитку експортного потенціалу. Спираючись тільки на іноземні інвестиції, неможливо досягти стабільності і якісного зростання економіки в цілому. Для успішного залучення іноземних інвестицій надавати пільги іноземним інвесторам необхідно. Проте набагато більше значення має сприйняття іноземними інвесторами країни як стабільної та передбачуваної, а її економіки - як такої, де макроекономічна стабільність асоціюється не лише з низькими темпами інфляції, а й з послідовним розвитком, включаючи стабільні темпи зростання виробництва, платоспроможний попит, що розширюється, а також економічну структуру, яка постійно модернізується. Жодна з країн не зазнавала успіху, якщо підпорядковувала свою економічну політику лише залученню іноземних інвестицій за будь-яку ціну.

Результати академічних досліджень, а також експертні оцінки свідчать, що на сьогодні іноземні інвестиції суттєво не впливають на стан національної економіки України та відчутно не сприяють розв'язанню завдань, визначених як пріоритетні: реструктуризації економіки, технологічного оновлення виробництва і подолання залежності від імпорту. Тому для кардинального поліпшення структури інвестування в Україні необхідно поліпшити економічне становище країни та сформувати місткий динамічний і платіжоспроможний, внутрішній ринок.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Батура О.В., Комарова К.В. Іноземні інвестиції в системі становлення ринкової економіки України : монографія. – Дніпропетровськ : Наука і освіта, 2002. – 179 с.
2. Бондар І.Р. Проблеми залучення іноземних інвестицій в Україну на сучасному етапі / Регіональна економіка. – 2009. – № 4. – С. 62-71.
3. Гаврилюк О.В. Інвестиційний імідж та інвестиційна привабливість України / О.В. Гаврилюк // Фінанси України. - 2008. - №2. - С.69-81.
4. Доповідь Світового Банку "Doing Business 2014". [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://me.kmu.gov.ua/file/link/193968/file/invest_klimat%2004_12_2012.doc
5. Економіка, Фінанси, Право // Механізм державного регулювання інвестування в Україні. Наскільки він досконалий?, Я. Шестакова, 2002. - 536 с.
6. Закон України “Про режим іноземного інвестування”, документ 93/96-вр, редакція від 11.08.2013 р., підстава 406-18 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/93/96-вр>
7. Катан Л.І. Фінансові аспекти іноземного інвестування / Экономика и управление. 2006. – № 2-3. – С. 26-29.
8. Козак Ю.Г. Міжнародна економіка : Підручник // навч. посібник – Київ “Центр учбової літератури”, 2009. - 114 с.
9. Левицький Р.Й. Комплексний механізм залучення іноземних інвестицій / Р.Й. Левицький // Економіка та держава. - 2008. - №1. - С.84-85.
10. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
11. Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua/doccatalog/document?id=91916>
12. Павленко І. І. Міжнародна торгівля та інвестиції. Навч. посіб. / Павленко І. І., Варяниченко О. В., Навроцька Н. А. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 256 с.

13. Пересада А.А. Управління інвестиційним процесом Лібра, 2002. – 472 с.
14. Реверчук С.К. Інвестологія: наука про інвестування : навч. Посібник//Атака, 2001. – 264 с.
15. Рогач О.І. Міжнародні фінанси : Підручник //навч. посібник– К.: Либідь, 2003. – 784 с.
16. Сафін О. “Залучення іноземних інвестицій в економіку України: проблеми та способи вирішення” [Електронний ресурс] – Режим доступу: [http://icps.com.ua/pub/files/46/84/Green%2004%20-%20Investment &Innovations%20U.pdf](http://icps.com.ua/pub/files/46/84/Green%2004%20-%20Investment%20&Innovations%20U.pdf)
17. Тесля С.М. Прямі іноземні інвестиції як економічна категорія, їх суть та класифікація, УДК 339.727.22, Львівський НУ імені Івана Франка, Науковий вісник НЛТУ України, 2009 р., вип. 19.3, - 132с.
18. Федоренко В.Г., Проценко Т.О., Солдатенко В.В., Степанов Д.В. Економічні та організаційно-правові аспекти іноземних інвестицій в Україні : монографія. – Ірпінь : Національна академія ДПС України, 2004. – 398 с.
19. Федотов Р., Осовець О. Як залучати прямі іноземні інвестиції. Практичний посібник для українських міст та районів, ПРООН ,2013.- 15с.
20. Харчук Т.В. Сучасний стан залучення іноземних інвестицій в економіку України/ Т.В. Харчук // Формування ринкових відносин в Україні. - 2010. - №8. - С.23-25.

